

NO62

NO62

Lindmees

muusikal elust enesest

Lindmees ja laulude autor Jarek Kasar
Linnu-uurijad Ene-Liis Semper, Laur Kaunissaare
Helikujundus Hendrik Kaljujärv

Kasutatud muusika

Vennaskond, „Disko“
Ludwig von Beethoven, „Elisele“
Camille Saint-Saëns, „Luik“ „Loomade karnevalist“
Alfredo aaria „Dei miei bollenti spiriti“ Giuseppe Verdi ooperist „La Traviata“
Jarek Kasar/Hendrik Kaljujärv, „Idüll“
Jarek Kasar, „Võõras“

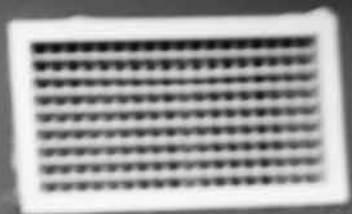
Aitäh Johannes Veski, Britt Samoson, Gristina Krüger,
Kaia Pihlak ja Jaan Kapp

Etendub ühes vaatuses

Esietendus 19. detsembril 2012 Tallinnas Teater NO99s

Lavastusala juhataja Kairi Mändla
Pealavameister Reigo Tammjärv
Lavameistrid Risto Roosaar, Ivar Villers, Aidan Piir
Inspitsient-rekvisiitor Katrin Arendi
Grimm Gristina Krüger, Kaia Pihlak
Heliinsenerid Raido Linkmann, Mihkel Tomberg
Valgusinsenerid Ants Kurist, Siim Reispass
Videoinsener Tanel Ojasoo
Kostümeerijad Moonika Lausvee, Anu Jääts
Õmblejad Maimu Meritee, Sirje Kiil
Kava fotod Ene-Liis Semper
Kava kujundus Martin Pedanik
Kava koostamine Laur Kaunissaare
Teatri direktor-loominguline juht Tiit Ojasoo

Minu inimesed

Jarek Kasar / Jarek Kasar

osa rahvast
uhkelt rohkem kui oskan lugeda
ühes olen kindel
nad on head inimesed
nad meeldiks sulle ka
ma ei usu et sa kõiki neid tunnend
ja vaevalt nad üksteistki tunnevad
ja äkki tõesti ei klapi
samas äkki on tegu pelgalt halva esmamuljega
nad mõistavad ja
peavad endast lugu ka siis
kui neil puudub kontakt sinuga
kui teid on okkad sidumas
jagades iga mure mõõtmata selle tõsidust
ja vahel piisab pilgust ka
kui pole tundeid sõnadesse tõlgitud
nad ei karda hoolida
ei hoia häid emotsioone alla
kunagi ei soovi nad halba
ja kui juhtub siis juhtus kogemata
jubamöödasunustatud
nad on kõigest süngest üle
argipäeva mured rõhuvalt ümber
nende omavahelisi suhteid
tegelikult ei mõjuta üldse
või ma eksin siin? on minu ja teiste elud segi läinud?
kui päriselt ongi teisiti
parem et siis kõik oleks mängult
kuigi on igal ühel enda asjad ajada
on nad kõik selles osa
moodustades rahva
nad on minu inimesed
ja mina olen nende oma
ma lähen vooluga kaasa

mu inimesed minu rahvas mu seltskond
mu inimesed siin seal kõikjal igalpool
mu inimesed teavad ise et nad on

mu inimesed minu inspiratsioon
mu inimesed üks seis siht ja suund
mu inimesed minu elu armastus
nad on mu oma inimesed ja kõik mis teen on neile pühendatud

kui süda on suur
siis on vahemaad väiksed
head sõbrad
võibolla mujal ongi parem
seikle aga ära jää võõraks
koos koos koos
koos vallandame tolguseid
koos palkame spetsialistid
kuid keegi ei tee meie eest otsuseid
kui puruks kisti versta postid
ei lõika keegi läbi meie juuri
tean kes ma olen
kui mäletan kes ma olin
elan mitte aint ei võta ruumi!
isegi kui tuul rannaliivalt uhtus jäljed
inimene ükskõik kui suur kui väike
järjelt kukkond järjel
on inimene ükskõik kuhu lähed
ja sa võid ju liigitada neid
nagu muusikat tema nahavärvi
vaimu tema religiooni
rikkust tema hariduse
misiganes mille järgi
sa võid unustada maa
jättes selle nime ainult uppund laevale
sa võid öelda et see sama maa
mis elab ja hingab tegelikult kuulub pangale
aga kui kuskil raamatus on see rida
või keegi ütleb laulab
ja ei hoia ainult endale
et mõtleb nii nagu ka sina seda teeks
iga päev näen mis koht on maailm
tihti millised võivad olla teised
on ikka päris suur õnn
et nemad on minul
tahan et nad teaksid et mina olen nendel
et nad on...

mu inimesed minu rahvas mu seltskond
mu inimesed siin seal kõikjal igalpool
mu inimesed teavad ise et nad on
mu inimesed minu inspiratsioon
mu inimesed üks seis siht ja suund
mu inimesed minu elu armastus
nad on mu oma inimesed ja kõik mis teen on neile pühendatud

minu vanematele
ja inimestele kes on ühendatud
see on pühendatud kõigile kes tunnevad
et see on neile pühendatud
otse kontrollkeskusest
kasutamata ütleja hääle privileege
pühendatud kõigega mis mus on
niipalju kui palju tähendab kõige kõrval
üks inimene
räägin sest nii hakkab kergem
kuningatele külakeeles lihtsalt
tänap võimaluse eest näidata mis meelel
südamel kirjas
toorelt ausalt kui vaja kirjutan verega alla
see jääb rahvale
mitte ei lähe mehega hauda
teenin oma inimesi
ja ei tee erandit
ütlen veelkord minu inimesed
ja ma ei unustanud mitte kedagi
mitte kedagi

mu inimesed minu rahvas mu seltskond
mu inimesed siin seal kõikjal igalpool
mu inimesed teavad ise et nad on
mu inimesed minu inspiratsioon
mu inimesed üks seis siht ja suund
mu inimesed minu elu armastus
nad on mu oma inimesed ja kõik mis teen on neile pühendatud

Tere, Chalice!

Kindlasti Sa imestad minu kirja üle. Võib-olla sinatamise üle mitte, kuigi kohtunud pole me kindlasti kunagi. Sina, nagu minagi, oled ju nüüd Eesti rahva oma. Selle vahega, et Sina saad loojana endiselt Sina ja vahetu olla, samas kui mind isegi vanad tuttavad teietama kipuvad. Et see ebaloomulikke barjääre loob, ei pea vist selgitama. Kuid mis sest enam.

Mõtlesin Eesti Vabariigi aastapäevale ning üritasin endale sõnastada, miks see oluline on. Loomulikult, Eesti sünnipäev läheb korda kõigile, kes seda riiki igatsenud, kes üldse oma riigist kunagi unistanud ja aru saanud, et nüüd on see meil käes. See, mis on ta täna ja mis oli (oma teises) alguses, 1990. aastail, on tohutult erinev.

Sina sõnastasid aasta tagasi ehmatava vahedusega, kuhu oleme jõudnud. Just selles mõttes, mis on meile just nüüd ja praegu kõige olulisem. Inimesed! Kas saabki olla ühele riigile lihtsamat tõde? Eks üks ja teine oli ennegi püüdnud sinna viidata, kuid ikka hüüdjä häälena kõrbes. Võib vabalt olla, et ka auditorium oli kurdistumas. Olgem ausad, olime riigi tasandil ikka totaalsesse vaimsesse vaakumisse jõudmas.

Loomulikult oled täna täheldanud, et sinu sõnum on nüüd kõikjal. Seda kuulutatakse lausa naeruväärselt suurte summade eest. Meil pole enam kauem põhjust kurta vaesuse üle, mis takistaks inimväärse elu tagamist kõigile oma kodanikele. Kuidas sa tookord ütlesidki:

...inimene yxkõik kui suur kui

väike

järjelt kukkund järjel

on inimene...

Vahel tundub, et mida kõrgema positsiooni mõni meie hulgast saab, seda raskem on tal sellest lihtsast sõnumist aru saada. Mitte et ma arvaksin, et kõik poliitikud on pätid. Mulle lihtsalt ei mahu pähe, kuidas saab riigi tüüri juures olles teha teadlikult riigile kahjulikke otsuseid.

Et lapsel ja lapsel on Eestis selge vahe, et poliitika soosib järjekindlalt haridusliikku kihistumist, on riigile hukatuslik. Täna lapsed otsustavad homme ju meie eest ka. Me endi soov õilsalt vananeda täitub vaid siis, kui otsuseid teevad väärriikid ja südamega kodanikud. Nemad on täna veel

lapsed. Kuid lõppude lõpuks on tähtis näha oma vigu, osata sõnastada nõrkusi, siis areneme ja pareneme kõigest hoolimata.

...kuigi on igal yhel enda asjad

ajada

kõik selles osa

moodustades rahva

nad on minu inimesed

ja mina olen nende oma

Minu meelest hakkab see tunne tasapisi tulema. Võime ja tahtmine näha endast kaugemale. Märgata teist inimest. Võtame kas või heategevuse. Kui me Eesti Päevalehes (vist oli see) 1996. aastal Tallinna Lastehaigla heaks Estonias esimese suure heategevuskontserdi korraldasime, mõjus see nagu hullumeelsus. Saalist müüdi välja vaid kolmandik ja selleks, et telekaamerate ees mitte häbisse jääda, kutsusime kontserdile tasuta pääsmetega sadu postiljone. Kuid mõne aastaga sai sellest kontsert, millest osavõtt oli eluküsimus. Ning mis tähtsaim – annetatavad summad tõusid sellistesse kõrgustesse, mis haiglale tõesti abiks said olla.

/.../

Evelin Ilvese avalikust kirjast Jarek Kasarile,
avaldatud 23. veebruaril 2007 ajalehes „Postimees“
pealkirjaga „Kodaniku kiri rahvalaulikule“

„Muudatused, mis tollal meie ühiskonnas toimusid, tundusid tol hetkel „normaalsed“, tagantjärele vaadates sisaldas aga iga liigutus pöördelist otsust ja iga hetk kultuurišokki, ja pole ime, et paljudel kunstnikel, tundlikel isiksustel selle peale närvid üles ütlesid.

/.../

Olles näinud kogu ühiskonnas toimuvat absurdi, kunstimaailma pragmaatilist karjerismi, seejuures jääda kunstnikuna ausaks ning olla ka edukas – see osutus jõukohaseks vaid väga vähestele, väga tugevatele isiksustele. Seega edu aluseks, millele pandi alus üheksakümnendatel ja mille vilju lõigatakse nüüd /.../, on ühest küljest lihtsalt isiklik vaimne sõltumatus, tugevad närvid, nutikus, hea suhtlemisoskus jt ükskõik millisel „õhumüümise“ erialal edukuseks vajalikud omadused. Ja loomingus peavad olema erinevad tasandid, et olla arusaadav nii rahvale (müüa), kuraatoritele (tsirkuleerida kunstimaailmas) kui ka neile, kes tööpoolest kunsti armastavad ja sellest aru saada suudavad.,,

Siram

„Antropoloogiline sissevaade üheksakümnendatesse“

29. juulil 2006

artishok.blogspot.com“

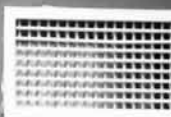

„Võib-olla on ajastuid, mis ei vaja niivõrd tõtt kuiivõrd nad vajavad tegelikkusetaju süvendamist, kujutlusvõime avardamist. Ma ei kahtle, et just kaine vaade maailmale on tõene. Aga kas alati on vaja just seda – tõde?

Vajadus tõe järele ei ole pidev; ei ole pidevam kui vajadus hingetõmbeaja järele. Ideel, mis on tegelikult millegi moonutus, võib olla hoopis suurem intellektuaalne mõju kui tõel. See võib paremini rahuldada hinge vajadusi, mis on muutlikud. Tõde on tasakaal, kuid tõe vastand, mis on tasakaalutus, ei pruugi olla vale. /.../

Selles mõttes on igasugune tõde pealiskaudne ning mõni (aga mitte igasugune) tõe moonutus, mõni (aga mitte igasugune) mitte-mõistlikkus, mõni (aga mitte igasugune) ebatervis, mõni (aga mitte igasugune) elu eitamine annab inimesele tõe, mõistlikkuse, tervise ja elurõõmu. /.../

Susan Sontag, „Simone Weil“
veebruari 1963, New York Review of Books

Teater NO62, Sakala 3, Tallinn
www.no99.ee

